

Kötő Áron

RENDELŐ

SZEREPLŐK:

FÉRFI
IDŐSEBB ASSZONYSÁG
ÖREG
ASSZISZTENSNÓ
PORTÁS

(Romos kórházi rendelő folyosója. Két ajtó, székek. Az idősebb asszony és az aggastyán ülve várakozik. Egy harmincöt év körüli férfi sietve érkezik.)

FÉRFI: Bent van?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Még nincs.

FÉRFI: Itt kéne már lennie. *(Az öreghez.)* Elnézést, nem tudja véletlenül, hány óra?

ÖREG: Nem tudom.

FÉRFI: Csak nem késsem el?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Innen nem lehet elkésni. Szegény megboldogult férjem mindig is mondogatta: az orvostól sosem lehet elkésni. Mikor szívinfarkt'ja lett, akkor sem siettek. Rá is ment szegény. Fiacskám, ők mindig késnek.

FÉRFI: Sajnálom... *(Szünet)* Az asszisztensnőt nem látták?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Dehogynem. Állandóan itt lézeng. *(Az öreghez.)* Hogy van a felesége?

ÖREG: Nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: De van felesége, nem?

ÖREG: Nem tudom.

Idősebb asszonyság *(a férfihez):* Szerintem egy kicsit kótyagos, amióta itt várok, egy szót se szólt.

FÉRFI *(halkan):* Ne bántsa, mindnyájan megöregszünk... *(Kis szünet után)* Ugye, jó helyen járok, ez az urológia?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Igen, igen, a neurológia.

FÉRFI: Ez nem urológia?!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: De, ez ne-urológia!
 FÉRFI: Bocsásson meg, de az nem ugyanaz!
 ÖREG: Á-á-á!
 FÉRFI: Mi van?! Elnézést, rosszul van?
 ÖREG: Á-á-á!!
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Magának meg mi baja? *(Szünet)*
 ÖREG: Nem tudom.
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: És magának?
 FÉRFI: Bocsánat...?
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi a baja?
 FÉRFI: Nem értem...
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Miért van itt? !
 FÉRFI *(zavarodottan)*: Hát tudja, az alfelem...
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A fenekére?
 FÉRFI: Nem, nem, ott arrébb... az a...
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nyögje már ki!
 FÉRFI: Hát a...
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: ... a töké?
 FÉRFI: Úgy is mondhatjuk, igen.
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne szemérmeskedjen, a szegény megboldogult fér-
 jemnek is volt.
 FÉRFI: Mármint... fájtneki?
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Dehogyan fájtneki, csakúgy volt... *(Óriási robaj hal-
 latszik, fúrás, köszörülés remegteti a falakat, a világítás is vibrál.)*
 ÖREG: Á-á-á!
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nyugalom, csak modernizálják a kórházat! Csiga-
 vér... nyugi! Nem mondom, hát jó ideje modernizálják, nem is tudom,
 mióta. Biztos, hogy szép lesz, ha kész lesz, csak az a sok fúrás meg kö-
 szörülés, na.
 ÖREG: Törnek-zúznak, nem tudom. *(Az asszisztensnő megjelenik, lassan
 áttol a színen egy görgős orvosi asztalt.)*
 FÉRFI *(utánaszól)*: Kísasszony, kedves... egy pillanat... *(Az asszisztensnő
 továbbmegy)* Na, mindegy, ez úgyis a neurológia, rossz helyre jöttem...
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG *(közbevág)*: Nem olyan biztos!
 FÉRFI: Ezt hogy érti?
 IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Úgy, hogy ide küldték.
 FÉRFI: És miért küldtek volna ide? !

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Tudja, mikor fájni kezdett a bokám, először az ortopédiára mentem, de ott felvilágosítottak, hogy az egész egy idegbecsípődés miatt van, így átküldtek a neurológiára. Bármitől bármilyen baja lehet az embernek, fiacskám. Képzelve, miután a szegény férjem megboldogult, és depresszióba estem, azt mondták, hogy nemcsak fejfájást, de székrekedést, szívdobogást vagy még náthát is kaphatok a szomorúságtól.

FÉRFI (*zavartan nevet*): Igaza van, rémlik valami. Mintha a házi orvos azt mondta volna, hogy egy idegbecsípődés miatt is fájhat ott... nekem.

ÖREG: Hányok a depressziótól, nem tudom.

FÉRFI: Na, ennek a végére kell járni! (*Bekopog a rendelő ajtaján*) Van itt valaki? (*Vár*) Nincs itt senki. Be van zárva.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Persze hogy be van zárva. Így jelzik, hogy várjunk még.

FÉRFI: Figyelmesek, nem mondom. (*Fel-alá járkal.*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Üljön le!

FÉRFI: Köszönöm, nem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: De igazán, üljön le. Egészen kényelemesek ezek a székek. Elég sok rendelőben vártam már, és higgye el, ezek a székek az átlagnál kényelmesebbek. Ki vannak párnázva szivaccsal. Sokkal jobbak, mint a fa vagy műanyag ülőlapos székek. Többórás várakozásnál ez számít.

FÉRFI: Többórás?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Előfordul. Itt nem úgy működik, mint egy gyorsétkezdé, hogy az ember beül, és pillanatok alatt megkapja azt, amit akar, hanem várni kell. VÁRNI.

FÉRFI: Nekem nincs türelmem az ilyesmihez.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ugyan-ugyan, fiacskám, meg lehet azt szokni. Előfordult már, hogy valaki nem is került sorra, másnap vissza kellett jönnie, és mégis kibírta. Nem nagy dolog.

FÉRFI: És akik vidékről jöttek?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Azokat beinternálják a kórházba. A páciensek egyszerűen bejelentkeznek, mint egy hotelbe, és itt is töltik az éjszakát. A kaja állítólag nem is rossz. Azért csak más időket élünk, mint rég. Képelem, milyen lehetett a középkorban. Az a sok kőpad ripityára törhetett a páciensek ülepét. Még szerencse, hogy nem vagyunk a középkorban. Na, üljön le már!

FÉRFI: Nem szeretnék.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: De miért nem, fiacskám?

FÉRFI: Az ülés egészségtelen. Attól elhízom. Különben is, ha sokat ülök... ott lenn jobban fáj.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ja, az más. De higgye el, fiacskám, hogy ez az ülőalkalmatosság hosszú távon sem fogja irritálni. Üljön le ide, mellém. Vagy talán bűdös vagyok?

FÉRFI (*mosolyogva*): Nem, dehogy.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Vagy talán maga bűdös?

FÉRFI (*szaglássza magát*): Azt hiszem, nem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*az öreghez*): Kényelmes az a szék, ugye, tata?

FÉRFI: Meleg vagy nagyon meleg, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Na látja, üljön maga is le.

FÉRFI: Zavarja, hogy föl-alá járkálok?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Megmondom őszintén, kicsit igen. Ugyanis, ha sokat nézek magam előtt egy mozgó pontot, akkor el szoktam szédülni.

FÉRFI: Akkor leülök.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Végre. (*Megvárja, míg leül*) Na, milyen?

FÉRFI: Mi milyen?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A szék.

FÉRFI: Mint minden szék. Van lapja, lába, támlája...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Majd meg fogja látni, hogy sokkal jobb így magának, fiacskám.

FÉRFI: Ha maga mondja. Nem szokott zsibbadni?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mivel rossz a vérkeringésem, azt mondták, tornászszam. Ezért minden reggel elvégzek öt guggolást. És ezt az öt guggolást bármilyen körülmények között meg tudom csinálni. (*Feláll, hogy bemutassa*) Egy... kettő... három... tata, maga hányszor szokott leguggolni?

ÖREG: Zéró egész hatszor, vagy zéró egész hétszer, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: ... és öt. Most már biztos, hogy nem zsibbadok el. Meg nyújtást is szoktam... este... (*Emeli a lábát a nyakáig.*)

FÉRFI (*mosolyogva*): Hagyja már abba, még megsérül.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Szegény megboldogult férjem szerint olyan hajlékony vagyok, mint egy kínai légtornász. Egyszer hozott is egy képeskönyvet, tele pózokkal. Ha látta volna, milyen képek voltak benne! Fülig vörösödne.

FÉRFI: A Kámaszutrát?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Szóval maga is ismeri, kis huncut. Végigpróbáltuk az összest. Na, erre varrjon gombot, fiacskám.

ÖREG (*hirtelen feláll, majd guggolásokat kezd végezni*): Egy és kettő és három és négy és öt és hat...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Maga nem fárad el, jóember?

ÖREG: Nem tudom. (*Visszaül.*)

FÉRFI: Jó, hogy kevesen vagyunk, képzelem, mennyit kell várni, ha itt tömegnyomor van.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ha többen vagyunk, hihetetlen, de jobban repül az idő. Olyan, mint egy zsúr. Teázgatunk, kávézgatunk az automatából, történeteket mesélünk egymásnak.

FÉRFI: De én nem ezért vagyok itt.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ó, fiacskám, ne háborogjon! Gondoljon a földkerekség olyan elmaradott zugaira, ahol az emberek örömtáncot járnának, ha lenne a közelükben orvosi rendelő vagy kórház. Vagy képzelje el, milyen lehetett a középkorban.

FÉRFI: Képzelem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*mintha valakit észrevenne a folyosó végén*): Kisasszony, kisasszony!

FÉRFI: Kinek integet?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Az asszisztensnőt próbálok ideterelni, hátha megsürgethetjük az ügyét.

FÉRFI: Nagyon köszönöm. Ismeri az asszisztensnőt?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nem, de már többször végiglibegett előttem, még a maga érkezése előtt. Rendkívül csinos teremtmény.

FÉRFI (*arra néz, amerre az asszonyosság*): Arra nincs senki.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Határozottan állítom, hogy láttam.

FÉRFI: Akkor most eltűnt.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne féljen, hamarosan visszajön. Sok a dolguk, de mindenkire jut idejük. (*Újra zajok hallatszanak, vibrál a fény.*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mondom, itt is van. (*A nő előtűnik a sötétből*) Hölgyem! Kisasszony kedves... (*Az asszisztensnő megáll, majd benéz a székek alá, mintha keresne valamit; a férfi elbűvölten bámulja az idomait.*)

ASSZISZTENSNŐ (*benyúl az öreg feneke alá, és kibúz egy injekciót tűvel*): Á, meg is van. Ezt kerestem.

FÉRFI: Érkezik a doktor úr?

ASSZISZTENSNŐ (*titokzatosan*): Mindjárt... mindjárt. (*El*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Zavarba ejtő fruska, ugye?

FÉRFI: Ugyan, hova gondol? Én mindjárt attól fogok megzavarodni, hogy ennyit kell várni. Miért nem hoztam magammal olvasnivalót?!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*csodálkozva*): Maga olvas?

FÉRFI: Igen, néha.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Öreg, hallja, ez az úr itt néha olvas. Maga szokott olvasni?

ÖREG: Ezt is, azt is, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát én is szoktam olvasni. Bizony! A piacon árakat, a televízióban a feliratokat, s mikor átmegyek a szomszédasszonyhoz, az internetet. A piacról jut eszembe, képzelje, hogy jártam! Megyek hazafelé, hát elém áll egy kéregető gyermek. Szépen elmondom neki, hogy nincs mit adnom, erre nem megüt?! Hova züllött a világ! Ezek nem tisztelnek semmit?! Látszik, hogy nem járnak templomba.

FÉRFI: Hát pedig csak a templom törődik egyedül ezekkel a szerencsétlenekkel. Többségük nem tehet róla, hogy ilyen, a társadalom tette őket vaddá. De hol marad az orvos?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lehet, hogy már benn van.

FÉRFI: Hogy-hogy? Nem láttam bemenni.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lehet, hogy van egy hátsó ajtó, a sürgősségi rendelők ilyenek.

FÉRFI: Hát ez nem sürgősségi rendelő, az biztos, itt rajtam kívül nem sürgős senkinek!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Csillapodjon, fiacskám, vegyen mély levegőt, higgye el, az segít.

FÉRFI (*fehér por hull a fejükbe*): Mi a csoda...?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Olyan, mint a liszt.

ÖREG (*nyalja az ujját*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi lehet az, öreg?

ÖREG: Porcukor vagy citromsó, nem tudom.

FÉRFI: Hát ez a vakolat!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Így van, kisfiam, ez penészes vakolat.

FÉRFI: Nem értem, végül is itt építenek vagy rombolnak?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Átalakítanak. Bizonyos épületrészeket lerombolnak, hogy helyettük újakat húzzanak. Az egyik nincs meg a másik nélkül. Ez így természetes.

FÉRFI: De valahogy emberségesebben kéne. Ettől a sok zajtól megőrülök, a portól meg asztmát lehet kapni. (*Az öreghez*) Uram, magát nem zavartja?

ÖREG: Jó-e vagy rossz, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne higgye azt, fiacskám, hogy ami itt zajlik, az egyedi eset. Akárhány kórházban vagy hivatalban jártam az utóbbi időben, mindegyikben ugyanez történik. Bele kell nyugodni. Várni és belenyugodni.

FÉRFI: Akkor várjuk meg, míg fejünkre nem esik a plafon.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne legyen már olyan pesszimista. A szegény jó megboldogult férjem például mindig optimista volt. Még az átkosban, a múlt rendszerben megjósolta, hogy egyszer annak a sok rossznak vége lesz, és nem igaza lett?

FÉRFI: De... Igen.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mostanság sokkal jobban élünk, mint hajdan, nem igaz? Nem vagyunk már a középkorban!

FÉRFI: Nem.

(Sötét)

FÉRFI: Mi történt?

ÖREG: Sötét van, nem tudom.

FÉRFI: Érdekes.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Micsoda?

FÉRFI: Érdekes ez a csend. Nem hallatszanak a zajok.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Most biztos a villanyhálózatot kapcsolják át egy másik rendszerre.

FÉRFI: Hölgyem, mit csinál?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Én? Maga mit csinál?!

FÉRFI: Ki az...? Maga az, öreg?

ÖREG *(finom hangon)*: Á-á-á.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Maga nyúlkál, tata?

ÖREG *(kajánul)*: Nem tudom.

FÉRFI: Fejezze már be!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mondom, hogy nem én vagyok!

ÖREG: Ott, ott!

FÉRFI: Mi van ott?!

ÖREG: Egy árnyék, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mintha én is láttam volna valamit.

FÉRFI: Ebben a sötétben?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hagyja már abba, tata! *(A fény visszagyúl, mindenki úgy ül a székén, mintha mi sem történt volna)* Nem volt itt még valaki, rajtunk kívül?

FÉRFI: Ki lett volna?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Egy idegen.

FÉRFI: Ez a habókos vénember nyomulhatott magára. Azért egy ilyen degenerált, szerencsétlen bolondot felügyelet nélkül hagyni nagy felelőtlenség... És most, ha törik, ha szakad, ide bemegyek. *(A kabinetre mutat.)*

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne siessen, lehet, hogy zavarná őket.

FÉRFI: Zavarom? Hát nem az a dolguk, hogy fogadják a pácienseket?!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lehet, hogy ebben a pillanatban egyéb dolguk akadt.

FÉRFI: És mégis, mi dolguk?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát talán a főorvos az egyik beosztott rezidens doktornőjével vagy egy ápolónővel hetyeg.

FÉRFI: Maga kedves, túl sok szappanoperát néz.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Pedig az egész életünket ez a vágy hajtja.

FÉRFI: Vágy? Miféle vágy?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ez a vágy. Minden egyes gondolatunkat vagy cselekedetünket befolyásolja. Az élet nem más, mint egy nagy aktus, mi pedig állandóan felajzott, szaporodásra kész állatok vagyunk. Olvastam az interneten.

FÉRFI: Beismerem, fel vagyok ajzva, igenis, fel vagyok ajzva, de azért vagyok felajzva, mert itt kell várnom. Egyedüli vágyam az, hogy megerősokoljam ezt az ajtót, és durva orális kapcsolatba kerüljek a bentlévőkkel. Itt várakoztatnak, mint a levágásra ítélt marhákat! Felháborító! Ezt a nemtörődömséget... Én mindjárt betöröm ezt az...

ASSZISZTENSNŐ *(érkezik)*: Valami baj van?

ÖREG: Á-á-á, nem tudom.

FÉRFI: Elnézést, mikor érkezik a doktor úr?

ASSZISZTENSNŐ: Hamarosan, hamarosan.

FÉRFI: Végül is ez az urológia vagy a neuro...

ASSZISZTENSNŐ *(közbevág)*: Nem az a fontos. Inkább legyen türelmes! Higgye el, megéri... *(Szuggesztíven)* Bármi baja is van, mi meggyógyítjuk...

FÉRFI: De mégis mikor...

ASSZISZTENSNŐ: Türelem, türelem. *(El, utána robaj, csörömpölés hallatszik.)*

FÉRFI: Hogy miért nem mentem egy magánrendelőbe?! Akkor programálja be magát az ember, amikor akarja, és nem kell várni.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Jó magának. Van rá pénze. Az én szegény megboldogult férjem fél nyugdíjából nem telik csak várakozásra. Mi is a foglalkozása, fiacskám?

FÉRFI: Vegyész... Vegyészmérnök egy gyógyszergyárban.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nagy üzlet a gyógyszergyártás, mi?

FÉRFI: Egyeseknek igen.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A szomszédasszony beszélt, hogy olvasta az interneten, direkt olyan orvosságokat fejlesztenek ki, amelyektől a betegek betegek maradnak, s így több suskát kereshetnek rajtuk. A rák elleni orvosságot is rég feltalálták már, de azért nem használják, mert akkor minden rákos meggyógyulna, és kevesebb pénzt költenének kezelésre meg gyógyszerre. Állítólag olyan orvosság is létezik, amitől még az egészséges ember is beteg lesz. Ah, méreg az összes, szegény megboldogult férjem mondogatta is: „Gipsz az egész, nem szabad bevenni!”

FÉRFI (*nevetve*): Butaság! Fogalma sincs, hány évtizednyi kísérlet áll egy orvosság mögött, még mielőtt piacra dobnák. A laboratóriumban állatokon, majd önkénteseken próbáljuk ki az egyes készítmények hatóanyagát, és bizonyos életmentő medicinák azért kerülnek olyan későn a gyógyszertárakba, mert előtte meg kellett győződnünk arról, hogy senkinek sem árt, és hogy képes gyógyítani, vagy legalább enyhíteni az egyes emberek szenvedésein. Az egész emberiség szenvedésein.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Igaza lehet. Végül is én minden orvosságot beveszek, amit felírtak, a cseppeket kockacukorral reggel, a zöldet délben, este pedig a kék-sárgát. (*Az öreghez*) Maga sok gyógyszert szed, bácsi?

ÖREG: Hatvanhatot vagy hatvanhetet, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A férjemen már nem segített semmilyen gyógyszer. Szegény megboldogult, mikor megboldogult, valami rák vitte el... Szél-rák.

FÉRFI: Esetleg szélütés.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lehet... Igen, igen, már emlékszem, a szomszéd mesélte, hogy olvasta az interneten, rákban az a híres onkológus halt meg... Albert Schweitzer.

FÉRFI: Ő egy polihisztor volt.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Persze-persze, egy politikus.

FÉRFI: Polihisztor. Aki mindenhez ért.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát a politikusok mindenhez értenek, de főleg hazudnak. Azt hiszik, hogy a sok hantájukkal megtömhethjük a hasunkat, vagy kifizethetjük a házbért. Bezzeg a szegény megboldogult férjem tényleg mindenhez értett. Megjavította a vécéartályt, kicserélte a villanykörtét, lefestette a kerítést. Meg volt erkölcsi tartása. A politikusokból hiányzik az erkölcs. Csak hazudni tudnak.

FÉRFI: Nem minden politikus ilyen. Azért voltak, vannak olyan államférfiak, akik kimondottan azért dolgoztak, hogy kiemeljék nemzetüket a nyomorúságból, vagy felszabadítsák a rabiga alól...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*ámulva*): Ismer ilyeneket?

FÉRFI (*habozva*): Igen... Mahatma Gandhi... vagy Nelson Mandela.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Könnyű nekik. Ott, Afrikában meg Indiában nem kell fűteni, nincs gázzámla. Nagyot nézne Gandhi meg Mandela, ha meglátná az én gázzámlámat, úgyhogy ne moralizáljon nekem senki az igazságról meg szeretetről... még a papok se. (*Visszafogott hangon*) Az istentiszteleten mindig belealszom a prédikációba, a Fennvaló bocsássa meg nekem, a fene se érti... De képzelje csak, mit látott a szomszédasszony az interneten. A papok kisfiúkkal fajtalankodtak. Na, erre varrjon gombot!

FÉRFI: A papok is csak olyan emberek, mint mi. Vannak köztük jók és rosszak, elváltak...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*az öreghez*): Ugye, milyen immorális világban élünk, tata?

ÖREG: Tizenhatszor vagy tizenhétszer fajtalankodtam, nem tudom.

FÉRFI: Már nagyon fogy a türelmem, szerintem ma be sem jön az orvos, csak fölöslegesen várunk, várunk és várunk...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*közbeváág*): ... mint abban a színdarabban Gunoi-ra. Vagy Gounod-ra.

FÉRFI: Nem Gounod-ra, hanem Godot-ra. Gounod zeneszerző volt.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Egykutya, mert nem értettem belőle majdnem semmit.

FÉRFI: Abszurd dráma, nem mindenki érti.

(*A zajtól beleseregnek a falak, folyamatosan kalapálnak.*)

ÖREG: Á-á-á!

(*Elül a zaj, majd megjelenik az asszisztensnő az asztallal.*)

FÉRFI: Elnézést, mikor jön az orvos, mert jobb dolgom is lenne...

ASSZISZTENSNŐ (*tüzes, csontig hatoló tekintettel*): ... hogy jobb dolga is lenne, én erősen kétlem. Nem sokáig kell már várnia. Mindjárt meggyógyul. Türelem, türelem. (*Elmegy.*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Házas?

FÉRFI (*még az asszisztensnő hatása alatt*): Igen.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Van gyereke?

FÉRFI: Kettő. Egy fiú meg egy lány.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Szerencsés párosítás. Szeretője?

FÉRFI: Ugyan, hova gondol?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát az ilyen pénzes férfiak, mint maga, általában tartanak szeretőt.

FÉRFI (*nevetve*): Én okosabb dolgokra is el tudom költeni a pénzemet, mint szeretőkre. És magának van gyereke?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Két leány. Az egyik három egyetemet végzett, a másik négyet.

FÉRFI: Szép. A tanult emberek viszik előre a társadalmat.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hogy hová viszik, azt nem tudom, de hogy kitörölhetik a valagukat a sok diplomával, az is biztos. Egyiknek sincs állása. Pedig mesteriztek is, doktoráltak is. (*Az öreghez, hangosan*) A maga unokája végzett egyetemet?

ÖREG: Hatszázhatvanhatot vagy hatszázhetvenhetet, nem tudom. (*Újra jön az asszisztensnő.*)

FÉRFI: Most nem fog lerázni ilyen könnyen. (*A kerek asztal elé áll*) Kérem, mondja meg tisztességesen, mi zajlik ebben a kórházban, már majdnem egy fél napja, hogy...

ASSZISZTENSZŐ (*provokatívan*): Még egy kis türelmet...

FÉRFI (*ellöki az asztalt*): ... még egy kis türelmet, még egy kis türelmet, hát türelmem, az nincs!

ASSZISZTENSZŐ (*hevesen*): Akkor itt az idő!
(*Az asszisztensző a férfi arca felé nyúl, a férfi lefogja a nőt, és hevesen csókolni kezdi, majd ráesnek az asztalra. Zajok, majd sötét.*)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*túlordítva a zajt*): Megint ez a sok fúrás.
(*Férfi és női nyögések fokozzák a hangzavart.*)

ÖREG: Á-á-á!
(*Visszajön a fény, a férfi kábultan fekszik az asztalon.*)

FÉRFI: Á-á-á... mi történt?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Vége a fúrásnak.

FÉRFI: Az asszisztensző?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Eltűnt. Kámforrá vált... Maguk aztán jót hempergetek, mi?

FÉRFI: Tessék?... Uramisten!... Mit tettem? Olyan furcsa volt, mintha nem is a testünk, hanem a lelkünk ért volna össze, de az nagyon erőszakosan.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A testük is összeért. Láttam.

FÉRFI: Igen... Összeért.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: És fáj?

FÉRFI: Micsoda?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát, a micsoda. Tudja... ott lenn...

FÉRFI: Most, hogy kérdi... hát fáj is, meg nem is.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: De működött, nem?

FÉRFI: Hogyan?... Persze hogy működött, azzal nem volt soha semmi baj, csak... néha fáj.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor magának nagy baja nem lehet, fiacskám! Húzza fel a sliccét!

FÉRFI: Elnézést... Hogy mondom el az asszonynak, kérhetek-e tőle egyáltalán bocsánatot?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nyugodjon meg, másokkal is előfordult már.

FÉRFI: De a mi kapcsolatunk különleges. Tudja, a feleségemen kívül nem voltam... úgy.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Szóval megőrizték magukat az esküvőig. De szép!

FÉRFI: Nem, csak úgy hozta a sors, hogy az első és egyben az utolsó nő, akinek odaadhattam magam, később a feleségem lett.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor, fiacskám, maga félig szűz volt!

FÉRFI: Eddig.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Egy jó házasság ismérve, hogy mindent el lehet simítani. Miért, azt hiszi, hogy az én férjem nem kolbászolt félre? De én okos voltam: megbosszultam. Nem is egyszer. Legutoljára bezártam a fészkerbe, és hagytam, hogy ott mellette döngessen meg a vízóra-leolvasó. Aztán közöltem a szegény megboldogult férjemmel, ha nem fér a farka a gatyájába, húzzon rá papucsot. Az eset úgy megtörte lelkileg, hogy attól kezdve a családban ő hordta a papucsot, én meg a kalapot... amúgy maga jól él a feleségével, nem?

FÉRFI: Hát eddig nagyon is jól.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A gyerekek... egészségesek?

FÉRFI: Sajnos, nem teljesen. A kislány tej-, a kisfiam pedig lisztérzékeny. Elég sok pénzt felemészt az étrendjük. Nehéz szívvel vonjuk meg előlük az édességet, a sok finomságot, már így, óvodáskorban is a szigorú önmegtartóztatást kell gyakorolniuk.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Szegénykék. Melyikük a nagyobb?

FÉRFI: Egyidősek. Ugyanis kétpetéjű ikrek.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nahát. Kétpetéjűek. A szomszédasszonyomnak is volt egy háromlábú kutyája, de az chetett mindent. *(Szünet)*

FÉRFI: Már érkezhetnének, hogy nyissák ki ezt a fránya rendelőt!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lehet, nem találják a kulcsot.

FÉRFI: Hát miért ne találnák?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mert ellopták.
FÉRFI: És miért lopták volna el?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Fiacskám, az égvilágon mindenhol, mindent ellopnak. Hallottam a televízióban, hogy valahol Afrikában vagy Ázsiában elloptak egy egész várost. Mindennek nyoma veszett, a postahivatalnak, a rendőrségnek, de még a lakosoknak is.
FÉRFI: A lakosoknak?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Igen. Nem tudják, hová lettek. Én arra gyanakszom, hogy eladták őket rabszolgának.
FÉRFI: És ki tehetett ilyet?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Rejtély. Letartóztattak egypár gyanúsítottat, de állítólag a valódi tetteseket nem sikerült elkapni. Bírák, ügyvédek megkenve, mindenki hallgat, senki nem mer mondani semmit. *(Szünet)*
FÉRFI: Nem ismeri ezt az orvost?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Milyen orvost?
FÉRFI: Akire várunk?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ja, nem ismerem, most jövök ide először.
FÉRFI *(az öreghez)*: Uram! Mintha régebb várakozna itt, mint mi. Nem látta az orvost?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Nem tudja. Hát látta, vagy nem látta, hogy-hogy nem tudja? A doktor úr bejött a reggel?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: De ha bejött, csak végig kellett sétálnia a folyosón, nem?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI *(egyre dühösebben)*: Magas volt?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Alacsony?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Szőke?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Barna?!
ÖREG: Nem tudom!
FÉRFI: Kopasz?
ÖREG: Nem tudom!
FÉRFI: Krumpliorrú?!
ÖREG: Nem tudom!!
FÉRFI: Néglábú?!

ÖREG: Nem tudom!!

FÉRFI: Hatszemű?!

ÖREG: Nem tudom!!!

FÉRFI (*már rázza az öreget*): Trombitának nézték és megfújták?!

ÖREG: Á-á-á!!!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne bánts! Nem látja, hogy nincs ki a négy kerek? Ezeket is mind ideküldik a neurológiára.

FÉRFI: Inkább a pszichiátriára kéne... Haszontalan orvosok... Semmirekellő orvosok...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Látom, maga nem csípi az egészségügyi alkalmazottakat.

FÉRFI: Nem igazán. Tudja, egyszer édesapám rosszul lett. Szívbeteg volt, nem először fordult elő. Kihívtuk a mentőket, de hiába vártunk, vártunk, csak nem jöttek. Aztán másfél óra múlva megérkeztek. Apám addigra már nagyon rossz bőrben volt. Bepakoltak a mentőautóba, és lementünk a szívkórházba. Ott finoman közölték velünk, hogy nagyon sajnálják, de nincs szabad ágy, nem tudják beutalni, vigyük át a sürgősségre. Továbbszállítottuk szerencsétlen a város egyik végéből a másikba. Mikor odaérkeztünk, a két mentős kiszállt az autóból, és azt mondták, hogy mindjárt jönnek. Az idő telt, a percekből félóra, majd egy óra lett, de a mentősök nem voltak sehol. Egyszer aztán kapálózni kezdett az öreg. Felfogtam, hogy kritikus a helyzet, és kiszaladtam, hogy keressek egy mentőst vagy egy akármilyen orvost, ápolót, mindegy, hogy kit, csak segítsen... Mire a mentősök megérkeztek, már hiába próbálták feléleszteni, nem volt benne lélek. Kérdeztem, miért késtek, hát kiderült, valami adminisztrációs hiba csúszott be. Adminisztrációs! Hiányzott egy orvosi papír vagy pecsét, egy rózsaszín összefirkált fecni, érti?! Ezért halt meg az apám. Most is magam előtt látom a haláltusáját, és ha szirénát hallok, késként hasít belém... összeszorul a gyomrom. Azóta nem szívelem az orvosokat. A munkahelyemen is kerülöm őket, amennyire csak lehet.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Őszintén sajnálom, fiacskám, de higgye el, az orvosok, az ápolók mindent megtettek, amit lehetett. A rendszer akadályozta meg, hogy többet tehessenek. A rendszer. A szegény jó megboldogult férjem is mindig mondogatta: „Ilyen a rendszer és kész.” Azért nem végezhetik a doktorok rendesen a munkájukat, mert túl sok papírt kell kitölteniük...

ÖREG: Hatszázhatvanhatot vagy hatszázhetvenhetet, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nemcsak így sanyargatják az orvosokat. Valaki olvasta az interneten, hogy egy orr-fül-gégészt azért tartóztattak le korrupció vádjával, mert hála gyanánt elfogadott egy kakast. Egy kakast! Ha pénzt fogadott volna el, azt is megérteném az ilyen kis fizetések mellett, de egy kakast? Még jó, hogy nem perelték be az állatvédők is szegényt. Furcsa ez a világ... De legalább szépek lesznek a rendelők, a folyosók, a kórtermek. Azért sok minden változott. Nem vagyunk a középkorban, ugye, tata?

ÖREG: Rosszabb lett, nem tudom.

FÉRFI: Nem jön... Nem jön. Biztos, azért késik a doktor úr, mert valami papírokat töltöget.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Doktor úr? Lehet, hogy doktornő!

FÉRFI: Miből gondolja, hogy nő?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Maga miből gondolja, hogy férfi?

FÉRFI: Mintha olyan férfiasan csengett volna a neve.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Emlékszik a nevére?

FÉRFI (*elgondolkodva*): Nem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Na látja, ez olyan... olyan hímsoviniszta reflex. Állítólag a csimpánzok a leghímsovinisztábbak... Mutatták a tévében.

FÉRFI (*mosolyogva*): Higgycs el, nem vagyok túlzottan hímsoviniszta... Vajon nincs kiírva a név a kabinet ajtajára? (*Megnézi*) Nincs. (*Az öreghez*) Nem tudja a doktornő vagy a doktor úr nevét?

ÖREG: Nem tudom.

FÉRFI: Sejtettem... Megint kezd fájni... Már ettől a sok üldögéléstől megálldogálástól is megfájdulhat...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Jó, hogy nekem nincs. Biztos nekem is fájna. Azért látszik magán, hogy nem nagyon jár rendelőbe. Ehhez is edzés kell. Én annyi rendelőben jártam már, hogy szinte élvezem a várakozást. Sok emberrel találkozom, jól elbeszélgetünk. (*Az öreghez*) Nem emlékszem, miért is van itt?

ÖREG: Azt mondták, egy kicsit üljek le ide, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG (*a férfihez*): Látja, így megy ez: én kérdezek, mások felelnek, és valahogy csak eltelik az idő.

(*Vibrál a fény, erős robaj hallatszik, besiet az asszisztensnő, és kitolja az asztalt.*)

FÉRFI (*utánaszól*): Kisasszony kedves, álljon meg!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Biztos, valami sürgősségi esethez siet.

FÉRFI: Már minden sürgősebb ezen a világon, mint a mi bajaink.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Azért magára is jutott egy kis ideje az ápolócskának, nemde?

FÉRFI: Ezt most hagyjuk... De mondja, kedves, mi a diagnózisa?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A micsodám?

FÉRFI: A betegsége.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Az én esetem, fiacskám, nagyon komplikált, mondhatni egyedi. A kórom állítólag nem halálos, de lehet, hogy gyógyíthatatlan, a szakértők csak vonják a vállukat. Az egész úgy kezdődött, hogy zsibbadást éreztem a bal karomban, amire megállapították, hogy vérkeringési zavar miatt van, és a vérkeringési zavar pedig valami szív működési rendellenesség miatt.

FÉRFI: Ne búsuljon, ez nem egyedi, másoknál is előfordul.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Én is azt hittem, de téved, fiacskám, mert elkezdett fájni a térdem. Na, mondom, ez biztosan a szívtől van, viszont az orvosok azt állították, hogy nem. De én még most is azt hiszem, hogy a szívtől van.

FÉRFI: Miből gondolja?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mert az embernek a szerelemtől fáj a szíve!

FÉRFI: Elnézést kérek, nem értem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Majd megérti, fiacskám, majd megérti. A doktorok megállapították, hogy porckopásom van, és ezt elektromos árammal kell kezelni. Na, akkor fájdukt meg az epém.

FÉRFI: A kezeléstől?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nem a disznóhústól. Erre külön cseppeket szedek. De nem ez a lényeg. A negyedik kezelés után rövidzárlatos lett az apparát.

FÉRFI: Micsoda?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A műszer. Hatalmas áramütést kaptam, majd el-sötétült előttem a világ. Állítólag elájultam, és kész csoda, hogy nem haltam meg. Úgy robajlott át a testemen az a húszezer volt, mint szűz lányon az orosz hadsereg. Mikor magamhoz tértem, esedezve kértek bocsánatot, hogy de nem ők a hibásak, hanem az apparát. Régi volt a gép, mit csináljunk. Újat kellett volna venniük, meg is volt rá a pénz, de végül az igazgatói irodába fektették bele. Kezelés után hazamentem, este bevettem a gyógyszereimet, és akkor elkezdődött... *(Szünet)*

FÉRFI: Elkezdődött...?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: A látomás. Ahogy elnyúltam az ágyban, megjelent a néhai uram, a szegény jó megboldogult férjem alakja a lábamnál, anyaszült meztelenül, egy szál piros rózsával a szájában, és táncolni kezdett.

FÉRFI: És aztán?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: És aztán belealudtam. Mély álom volt. Reggelre azzal az érzéssel ébredtem, mintha... magáévá tett volna.

FÉRFI: Az orvosok mit mondtak erre?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hát, hogy egy idegbecsípődés miatt lehet, az zavarja össze a gondolkodásomat, meg mit tudom én, mi, de én nem hiszek ebben. Szerintem a szerelem miatt van. Még mindig úgy szeretem a szegény megboldogult férjemet, hogy a tudat alatt nem akarom elengedni, és ezért vannak a látomásaim. Miatta fáj a szívem, a szíveimtől meg a karom, a térdem, tehát a szerelemtől fáj mindenem. A szomszédasszony is megerősítette, hogy ez a bajom, mert látott hasonló eseteket az interneten... No, ezért vagyok itt, mert az orvosok azt hiszik, megoldják ezt a kis problémámat a neurológián.

FÉRFI: Többször is előfordult már ez a látomás?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Minden este. *(Felcsillanó szemekkel)* Már alig várom.

FÉRFI: Tudja, bizonyos gyógyszerek együttes hatása, vagy akár külön-külön is, kiválthatnak ilyen bizzar jelenségeket, hallucinációt. Milyen orvosságokat szed?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Reggel Cholagol-cseppeket az epémre, tíz cseppet.

FÉRFI: Rendben.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Délben Digoxint. Egy felet.

FÉRFI: Attól ingadozhat a vérnyomás.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Este pedig Oxycontint.

FÉRFI: Mit?!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Oxycontint. Azt mondták, hogy ettől nem fáj majd a térdem, és jobban fogok aludni.

FÉRFI: Tudja, hogy az egy morfiumkészítmény?! Nagyon könnyen függővé válhat tőle az ember, ha sokat szedi, és akár látomásai is lehetnek tőle! Milyen erősségűt szed, tízest, húszast?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Negyvenest.

FÉRFI: Negyvenest?! Hát, azt az utolsó stádiumban lévő, halálos betegeknek szokták...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Bocsánat, négyest.

FÉRFI: Négyest? Legfeljebb ötöst, négyes nincs is. *(Robaj, vibrál a fény, az asszisztensnő érkezik)* Bocsánat, kedvesem, láthatnám végre a doktor urat?

ASSZISZTENSNŐ: Miért szeretné látni? Hiszen maga meggyógyult.

FÉRFI: Hogyhogy meggyógyultam, honnan tudja maga?

ASSZISZTENSNŐ: Mert én meggyógyítottam.

FÉRFI: Nem mondom, igazán felejthetetlen élményben volt részem magácskával, de én azt semmi esetre sem nevezném orvosi kezelésnek. Azért csak kéne konzultálnom egy szakemberrel, nem?

ASSZISZTENSNŐ: Gondolja? Pedig másokat is kezeltem már, és bevált. Hát akkor, újra meg kell tennünk! *(Titokzatosan)* Megint az enyém lesz, enyém lesz az egész világ!

(A férfi engedelmesen felül az asztalra, az asszisztensnő kitolja. Hosszú sötét következik, a zajok az elviselhetetlenségig fokozódnak. Mikor újra csend lesz, és visszagyűl a fény, az asztal magától begurul, rajta a hason fekvő férfival. Karjai élettelenül lógnak lefelé.)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Fiacskám, fiacskám, jól van? *(Megrázza.)*

FÉRFI *(lassan megmozdul)*: Remekül.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hál' Istennek! Már azt hittem, balesetet szenvedett. Nem fáj semmije?

FÉRFI: Nem.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ott se fáj?

FÉRFI: Hol?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ott lenn.

FÉRFI: Most, hogy kérdi... Hát furcsa.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi furcsa?

FÉRFI: Furcsa, hogy nem fáj. Egyáltalán nem fáj.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Tényleg?

FÉRFI: Tényleg.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor csoda történt. Hallja, tata, ez az úr itt meggyógyult. A kis ápolócska meggyógyította. Csinos teremtmény, ugye?

ÖREG: Hatszor vagy hétszer ült az ölembe, nem tudom.

FÉRFI: Olyan érdekes tekintete volt... Mintha a sötétben is világítana.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Biztos van neki bioenergiája. Lehet, hogy született természetgyógyász a nőcske.

FÉRFI: Lehet.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi történt pontosan?

FÉRFI: Pontosán? Fogalmam sincs, mert elájultam.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Érdekes, rám is nagy hatással volt ez a nő. Képzelse, még mielőtt ideérkezett volna, fiacskám, a várakozásban elszundikáltam, itt, az Öreg mellett. A szegény megboldogult férjemről ál-

modtam, aki éppen magáévá tett. Ám valahogy nagyon hasonlított az asszisztensnőre. Biztosan a kisugárzása teszi. Amúgy a szegény megboldogult férjem váltig állította, hogy nekem is van bioenergiám. Fura, de mindig akkor megy ki a körte, mikor felkapcsolom a villanyt.

FÉRFI: A villany! Persze! A villany! Hölgyem, hölgyem, a villany, nézze csak! *(Egy másik ajtóra mutat.)*

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hova néztek?

FÉRFI: Arra az ajtóra!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Látom, az egy ajtó.

FÉRFI: Hát nem tűnt fel?!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi tűnjön fel, az az ajtó is olyan, mint ez az ajtó, ami előtt mi ülünk.

FÉRFI: Hogy kerülhette el a figyelmünket?! Ott, az ajtó mögött ég a villany. És ha ég a villany, akkor van benn valaki.

ÖREG: Lehet, úgy felejtették, nem tudom.

FÉRFI: De az is lehet, hogy az orvosnő vagy a doktor úr tartózkodik odabenn.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor elég régóta benn van.

FÉRFI: Hát persze. Biztosan szolgálatos volt az éjjel, és a fáradtságtól elaludt.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Bizony. Gyakran előfordul, hogy egy-egy szegény gárdás orvos akár negyvennyolc órán keresztül is benn van. Nem csoda, ha el-elszundítanak.

FÉRFI *(bekopog)*: Doktor úr, doktor úr, kedves, benn van?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Jó mélyen alszik.

FÉRFI *(egyre erőteljesebben)*: Doktor úr, doktor úr, ott van? *(Csend)*

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Csak nehogy rosszul legyen. Egy ilyen hosszú szolgálat nagyon kimerítő lehet.

FÉRFI *(dörömböl az ajtón)*: Doktor úr, doktor úr, jól van? *(Nem érkezik válasz)* Lehet, hogy elveszítette az eszméletét!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor meg kell menteni!

FÉRFI: Én most betöröm az ajtót! *(Nekirohan, majd beesik az ajtón) Á-á-á!*
(Hanyatt-homlok menekül kifelé a kabinetből.)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi történt?

FÉRFI *(lerogy a székre)*: Szörnyűség!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ne ijesszen, fiacskám!

FÉRFI: Borzalom!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mit látott, ne csigázzon!

FÉRFI: Ott ül az asztalra könyökölve egy...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: ... egy?!

FÉRFI: ... csontváz!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Csontváz? De hiszen csontváz minden valamirevaló rendelőben van.

FÉRFI: Tényleg? Én még soha nem láttam. Ahogy rám meredt az asztal túlsó végéről...

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Lárifári! Na, nyugodjon meg, fiacskám, biztosan valami tréfás kedvű orvostanhallgató ültette oda.

FÉRFI: Hát rettenetesen tréfás, nem mondom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Különb is, ezek a csontvázak nem valódiak, műanyagból vannak, mutatták az interneten. Ilyen szemléltetőeszközökön tanítják meg a leendő orvosoknak a csontokat. *(Az öreghez)* Látott már csontvázat, tata?

ÖREG: Szőke volt vagy kék szemű, nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Akkor ilyet biztos nem látott. *(Bemegy a kabinetbe, majd énekelve kitáncol a csontvázzal)* „Szeretlek én, jöjj vissza hozzám, / Szeretném lázasan csókolni újra a szád...” A szorítása a szegény megboldogult férjemre emlékeztet. *(Tangózik)* Micsoda táncos volt! Mint Gene Kelly. *(Az öreget ijesztgeti)* Bú!

ÖREG: Á-á-á!

(Hirtelen szétesik a csontváz.)

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi a fene!? Ez tényleg valódi csontváz volt. Valami szerencsétlen flótás a hullaházból... Hogy a mai orvostanhallgatók mikén nem gyakorolnak... Én többet hozzá nem nyúlok! *(Visszaül.)*

FÉRFI *(odamegy a csontvázhhoz)*: A medencéjéből ítélve alighanem női csontváz lehet. *(Felemeli a koponyát, és belenéz a szemgödrébe)* Nem!

ÖREG: De!

FÉRFI *(rémülten)*: Nem!

ÖREG: De!

FÉRFI: Nem!!

ÖREG: DE!

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi de?!

ÖREG: Nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mi van, fiacskám?

FÉRFI: Annyira, de annyira hasonlít valakire... érdekes... nem tudom.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Mit nem tud?

FÉRFI: Nem tudom... és kész... Menni vagy maradni... Gyűlölni... vagy szeretni?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Enni vagy nem enni, ez itt a kérdés, fiacskám, erről szól az egész életünk. Senkit nem érdekel más, csak az, hogy megtömhesse a hasát. Bevallom, amióta a szegény megboldogult férjemnek már nem foghatom a kezét, csak egy testi öröm maradt az életemben: az evés. Kár, hogy nem mindig telik rá. Néha ezért kimondottan boldogtalan vagyok. Azt a sok politikust mind felakasztanám, akik boldogtalanná tesznek minket, szerencsétlen, éhező kisembereket. Ők azért zabálnak annyit, hogy nekünk kevesebb maradjon. Nem is értem azokat ott fönn, hogy nem félnek Istentől vagy a népharagtól.

FÉRFI (*a koponyához*): Senki sem fél már senkitől. Az utcaseprő nem fél koszosan hagyni a járdát, mert tudja, a főnöke nem vonja felelősségre, aki szintén tudja, hogy nem vonnak felelősségre, mert azt, aki a pénzt adja, azt se vonja felelősségre az égvilágon senki, pláne azért, hogy kinek mennyit és miért adja. Nincs az a hatalom, amely valakit valamiért számon kérne, s ezért senki nem fél senkitől, és mindenki azt tesz, amit akar. Akár egy utcaseprő is leköphet minket büntetlenül, és beleseperhet a szemébe, mert magasról tesz ránk, pont úgy, ahogy magasról tesznek rá. Egymásnak vagyunk kiszolgáltatva, egy morális hatalom megálljt parancsoló intése nélkül, amely szolidaritásra vagy empátiára készítené. Ki vagyunk szolgáltatva az orvosoknak, az orvosok a papírmunkának, a kórházfelújításnak, a kórházfelújítás a kormányoknak, a kormányok a bankároknak, a bankárok meg a saját éhségüknek. Meg az utcaseprőnek. A törvényre úgysem hallgat senki, a földi bíránk sem. Ők legfeljebb attól félnek, hogy egyszer tisztességesek és igazságosak leszünk. Nekünk pedig... nekünk pedig azért kell rettegnünk, mert senki sem fél. Új rendszerekre, új vallásokra, új gyógyszerekre van szükségünk, amely kigyógyít a közönyünkből, új emberekre, akik az igazat hirdetik, új emberekre, akik meghallgatják és el is hiszik, mert lesz, mit elhinniük, és azért nem fognak félni, mert tudják, hogy amit tesznek, az jó. De most... most csupán egy átmenetnek vagyunk a részei, aminek soha sincs vége. Meglebegtetik előttünk, hogy egyszer jobb lesz, aztán a türelmünkbe oltott remény hiú ábrándjával kábíthatjuk magunkat az idők végezetéig.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nyugodjon meg, fiacskám, nyugodjon meg! Ez a sok fúrás, csörömpölés ingerlékennyé teszi.

FÉRFI (*lassan a székre rogy, a koponyával a hóna alatt*): Olyan fáradt vagyok.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hajtsa a fejét nyugodtan a vállamra, és próbáljon meg aludni. Én a kórházi folyosókon, orvosi várókban mindig valami különlegeset álmodom. Csi-csi-csi... *(A férfi fejét simogatja, majd mindketten elalulnak.)*

ÖREG *(látván, hogy a többiek elaludtak, elveszi óvatosan a koponyát, odavisi a csontokhoz, majd egy lábszárral dobolni kezd rajta, miközben énekel):*

„Hatvanhat éve szeretem
Megkötözött a szerelem
Megmaradunk így egymásnak
Az örökkévalóságnak
Sájdირidi-ridi-ridi-rá!”

Ezek az érzéki combok! *(Bedobja a lábszárcsontot a kabinetbe)* Csókolom a finom kis kezecskéjét, nem tudom! *(Megcsókol egy kézcsontot, majd szintén bedobja. Megint sötét lesz, fülrepsztó zajok remegtetik a falakat. Mire visszajön a fény, az öreg a helyén ül, a csontok már nincsenek.)*

PORTÁS *(érkezik):* Hé! Hé, van itt valaki?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG *(felrebben a férfivel):* Mi a hézag?

PORTÁS: Jó, hogy megtaláltam magukat, ugyanis történt egy kis baj. A sok kalapálástól, fúrástól keletkező rezgés miatt a falon lévő, járóbeteg-rendelő irányát jelző tábla rögzítése meglazult és elfordult. Most ide mutat a nyíla, lefelé, az alagsorba. Szerencse, hogy észrevettem, ki tudja, mióta áll már így.

FÉRFI: Azt akarja mondani, hogy mi rossz helyen ülünk?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Pedig itt úgy néz ki, mint egy kórházi váró, nem?

PORTÁS: Az is volt, de aztán elköltöztették az incidens miatt.

FÉRFI: Milyen incidens miatt?

PORTÁS: Hatvanhat évvel ezelőtt, mikor elkezdték felújítani a kórházat, ennek a folyosónak a vége beomlott, valami mérnöki hiba miatt. Még egy ápolónő is eltűnt a balesetben, soha nem találtak rá. Akkoriban kerültem ide életerős, jóképű fiatalemberként portásnak. Micsoda egy tüzes menyecske volt! Tisztán emlékszem arra a csalfa tekintetére, a meleg hangjára. De azóta sok idő telt el. Elvégeztem a pszichológiát meg a teológiát, és mondjuk ki, megöregedtem. Hol a lábam fáj, hol meg a... tudják. Prosztatára gyanakodtam, de megállapították, hogy tulajdonképpen idegbecsípődés miatt van. Azzal ijesztgettek, hogy ha nem hatnak a gyógyszerek, akkor valamilyen análgyűrűt kell felhelyezniük, mert csak úgy tudnak pontos kórképet alkotni.

FÉRFI *(rémülten):* És hatottak a gyógyszerek, nem?

PORTÁS: Nem. De elhatároztam, hogy tulajdonképpen nem is fáj annyira. Inkább nem panaszkodom. Higgye el, egy tüzes női tekintet a múltból többet ér bármilyen kezelésnél. Emlékeim az egyedüli gyógyír, amely valamelyest enyhülést hoz fájdalmaimra. Mint eltévedt bárány a nyájhoz, úgy térek vissza agyam rejtett zugainak legféltettebb kincseihez. Ha meglátom magam előtt a néhai asszisztensnőt, felelevenítem az illatát, elmúlik minden gondom-bajom, és máris jobban érzem magam. Tudják, boldogtalan gyermekkorom volt, egyszerre szenvedtem apa- meg anyakomplexusban, és ez a boldogtalanságom csak fokozódott az ápolónő elvesztésével. A pszichológiát azért végeztem el, hogy megszabaduljak a gátlásaimtól, a teológiát pedig azért, hogy visszanyerjem a hitem... a szerelemben. Ej, micsoda nő volt! Micsoda nő!

FÉRFI: Nem emlékszik véletlenül a nevére?

PORTÁS: Dehogynem. Rebeka... Nem! Mária-Magdolna... vagy Lolita? Nézzünk oda, kihagy az agyam. Itt van a nyelvem hegyén, mégsem jut eszembe... nem tudom... de tagadhatatlan, mindenkire nagy hatással volt ez a gyönyörű teremtés. Képzeljék csak, az incidens óta olyan mendemondák terjednek, hogy néha hallani vélik az ápolónő hangját, sőt, valaki azt állította, hogy látta is. Igaz, aki látta, az elmebajos volt, úgy-hogy nem lehet komolyan venni. Én a valóságban egyszer sem láttam vagy hallottam, amióta eltűnt. Csak az emlékeimben szokott néha felbukkanni. Meg a gondolataimban...

FÉRFI: Nem... ez nem lehet.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hihetetlen, öreg, hallja ezt?

ÖREG: Nem tudom.

PORTÁS: Menjenek, emberek, menjenek Isten hírével, itt hiába várnak. A saját nevemben meg a kórház nevében is bocsánatot kérek, de nem az én hibám. Nem a mi hibánk. Ilyen a rendszer. Ilyen időket élünk. *(El)*

FÉRFI: Maga ezt elhiszi?

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Én? Dehogy. Ennek a vén szélhámosnak? Már rég nyugdíjba kellett volna küldeni, azt sem tudja, mit beszél. Biztos azért nem rúgták még ki, mert különben éhen halna az utcán. Szerintem jó helyen ülünk!

FÉRFI: Szerintem is... *(Derűsen)* Jó helyen ülünk, és kész.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG *(az öreghez):* Jó helyen ülünk?

ÖREG: Nem tudom.

FÉRFI: Persze hogy jó helyen ülünk.

IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Jó helyen ülünk, mert ülni jó!

FÉRFI: Még hogy szeretkeztem volna egy szellemmel... kétszer is?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Ugyan, fiacskám, kísértetek nincsenek. Hova gondol? Nem vagyunk a középkorban!
FÉRFI: Milyen kényelmes ez a szék, eddig észre sem vettem. Nem jön, hogy az ember felálljon belőle. Különben is, miért mennék el? Remekül elbeszélgettünk, remekül... De mintha nem mutatkoztunk volna be egymásnak. Hogy hívják, kedves?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Most, hogy kérdi... nem jut eszembe. *(Jókedvűen)*
Érdekes, nem tudom. És magát, fiacskám?
FÉRFI: Ha jól belegondolok... *(Vidáman)* Én sem tudom. Különben is, nem fontos.
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Hogy hívják, tata?
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Milyen nap van ma?
IDŐSEBB ASSZONYSÁG: Nem tudom.
ÖREG: Nem tudom.
FÉRFI: Nem tudom.
(Zajok, sötét, függöny)